

Hajas István (1733–1739) veszprémi plébános

A fársángi vétkek ellen

A pogányoknak bálványozó rendetlenségével a keresztény tisztességet és mértékletességet, ha csak ideig, ha csak mulatságra is elváltoztatni annyit tesz, mint Idvezítőnket a pogányok kezébe adni, amellet pedig a fársángi vétkeket űzni micsoda, ha nem csúfolni, ostorozni, pökdösni? Az ilyenek ellen panaszkodott a koronás próféta által, mondván (Zsolt. 128,3): *A hátamon kovácsoltak a bűnösök, öszvegyülekeztek, leültek enni és inni, felkeltek játszani; és kevés volna, ha csak megcsúfolták, megostorozták, megpökdösték volna, hanem a felette való étel s ital által nékitüzesedvén, nem különben, mint a vas a tűzben, az én hátamon, mint egy üllőn kalapácsoltak, szemtelen öltözetekkel megcsúfoltak, trágár beszédekkel szemem közé pökdöstek; azokkal pedig, amik a jóllakást, a trágár beszédek szokták követni, a hátamon kovácsoltak.* Szerelmes Jézus! Keresztények-e ezek, akik véled ekképpen bánnak, akiknek a te csúfolásod, ostorozásod, pökdösésed nélkül multságok és kedvek sincsen? Erős volt ugyan, vitéz, nagy méltóságú Sámson, mert bírāja volt Izráelnek, de csak ember volt; mégis, hogy a filiszteusok ilyen erős, ilyen vitéz, ilyen nagy méltóságú embernek kivájták szemeit, a malomban, mint egy barmot dolgoztatták, főképpen pedig, hogy a malomból a vendégségbe vezették, hogy ott az egész nép nevetségére játsszék előttök, mint egy asztali tréfás bolond, a jószívű ember szánakodás nélkül nem olvashatja Bírák könyvében, (Bir. 16), hogy cselekedhetik tehát ilyen s még csúfabb, kegyetlenebb dolgokat a keresztény nép az ő lakozási és vigassági közt Idvezítőjével? Nagy csudája Isten irgalmasságának, hogy önként le nem omlanak a házak, amelyekben a tisztátalan szívek, a mosdatlan szájak, a fertelmes kezek, a telhetetlen torok becselenebb csúfot űznek Idvezítőnkéből, mint a filiszteusok Sámsonból. De ne bízzák bár el magokat az ilyen istentelenek, hogy mindjárt ott nem éri őket a bosszúállás. Mivel csúfot űztek, oly kegyetlenül és embertelenül bántak a filiszteusok Sámsonnal, az Isten bosszúállás nélkül el nem szenvedte; és az ő szent Fiáért ne álljon bosszút? Sámson játszott a filiszteusok kedve szerént egy ideig, nevelték a filiszteusok, kedvek tölt az Izráel bírójának gyalázatjában; de mikor nem is vélték, megrázá Sámson az oszlopokat, melyeken az egész ház fekszik vala, és leomla a ház a sokaságra, és sokkal többeket öle meg, meghalván, hogysen életében megölt vala. Vigyázzanak, rettegjenek, ójják magokat a keresztények, nem a bosszúállástól, mert ez előtt magokat el nem rejthetik, hanem ójják magokat a vétkektől, hogy azok által megcsúfolván, ostorozván, pökdösvén az Isten Fiát, meg ne érdemeljék a bosszúállást!

Hajas István: *Egyházi pásztor, II. könyv. Septuagesima vasárnaptól böjti végéig egyházi beszédek.*

Győr 1791; a teljes szöveg: 183–210. Quinquagesima vasárnap, második beszéd.

Újraközlés: *Régi magyar prédikációk 16–18. század. Egyetemi szöveggyűjtemény.*

Szerk. Szelestei N. László. Szent István Társulat, Budapest 2005. 135. A teljes szöveg: 133–138.